

MRF 2024.150

Miljø- og Fødevarerklagenævnets afgørelse af 16. maj 2024, j.nr. 23/07767

Stadfæstet Miljøstyrelsens tillæg fra 2018 til miljøgodkendelse til udvidelse af deponeringsanlæg ved Avedøre fra 1,52 mio. m³ til 2,02 mio. m³ blandet affald, da godkendelsen fandtes at indeholde nødvendige foranstaltninger til at forebygge og begrænse forurening ved anvendelse af BAT, idet virksomhedens udledning af spildevand til offentligt spildevandsselskab ikke er omfattet af miljøgodkendelsen, men sker ved tilladelse efter miljøbeskyttelseslovens § 28, stk. 3.

Efter forudgående screeningsafgørelse efter miljøvurderingslovens § 21 meddelte Miljøstyrelsen den 25. juli 2018 tillægsgodkendelse til udvidelse af fælleskommunalt affaldsdeponeringsanlæg til blandet affald i Avedøre. Miljøgodkendelsen var et tillæg til den gældende miljøgodkendelse af deponeringsanlægget fra juni 2006 og indebar, at fyldhøjden blev øget med op til 5,8 m, således at oversiden af sluddækningen for deponeringsenhederne blev løftet fra et niveau i kote +5,2 m til en maksimal kote +11 m. Tillægget medførte en øgning i anlæggets kapacitet fra 1,52 mio. m³ blandet affald til 2,02 mio. m³ blandet affald. I tillægget var endvidere fastsat vilkår B1 angående opfyldning og perkolatbrønde samt vilkår B5, hvorefter virksomheden skulle sikre effektiviteten af perkolatbrønde bl.a. ved rensning af drænrør. Af miljøgodkendelsen fra 2006 fremgik, at deponeringsanlæggets bund bestod af tørlagt havbund bestående af 6-10 m ler, som stedvist var forstærket og bearbejdet til en homogen overflade uden sprækker. Videre fremgik, at bunden var etableret ca. 2 m under vandspejlet, hvorfor der under hele deponiet var en geologisk barriere bestående af ler og et opadrettet vandtryk. Af denne årsag var der ikke etableret en bundmembran af kulstof. Til håndtering af perkolat og spildevand var der udlagt dræn med en indre diameter på 10 cm, som var nedgravet i 30 cm dybe grøfter i lerbunden på ejendommen, og ovenpå lerbunden var der udlagt et drænlag på 30 cm, hvilket resulterede i knap 50 cm drængrus over drænrørene. Virksomhedens spildevand, herunder perkolat og andet overfladevand, blev afledt til det kommunale spildevandsselskab i henhold til særskilt tilslutningstilladelse. Både screeningsafgørelsen efter miljøvurderingslovens § 21 og miljøgodkendelsen blev påklaget af Danmarks Naturfredningsforening (DN). Miljø- og Fødevarerklagenævnet traf den 24. juni 2020 (j.nr. 18/08621) afgørelse om ikke at give medhold i klagen over VVM-screeningen. I klagen over miljøgodkendelsen anførte DN bl.a., at vilkår om pejling af perkolatstanden fastsat i virksomhedens miljøgodkendelse og det meddelte tillæg ikke i tilstrækkelig grad sikrede mod en eventuel risiko for udsivning af miljøfarlige stoffer til

Køge Bugt. DN henviste til, at det ved vilkår i miljøgodkendelsen skal sikres, at udledningen fra deponeringsanlægget til rensningsanlæg ikke medfører, at rensningsanlægget ikke kan overholde kravværdier for relevante forurenende stoffer ved udledning til Køge Bugt, idet DN henviste til, at virksomheden i en årrække ikke havde overholdt kravværdierne for ammonium, og at der havde været overskridelser på metaller. Miljø- og Fødevarerklagenævnet (formanden) lagde til grund, at virksomheden var optaget på bilag 1 til dagældende godkendelsesbekendtgørelse (2017/1458) under listepunkt 5.4 og var omfattet af affaldsdeponeringsbekendtgørelsen (2019/1253). Nævnet fandt alene anledning til at behandle, hvorvidt virksomhedens indretning med den godkendte udvidelse og vilkårene hertil var i overensstemmelse med godkendelsesbekendtgørelsen og deponeringsbekendtgørelsen. Nævnet bemærkede, at der kun kunne tages stilling til forhold, som var omfattet af den påklagede afgørelse, hvorfor nævnet ikke kunne behandle klagepunkter om forhold, som var særskilt reguleret af virksomhedens tilslutningstilladelse eller det kommunale rensningsanlægs efterfølgende udledningstilladelse. Nævnet fandt ikke grundlag for at tilsidesætte Miljøstyrelsens vurdering af, at det med de i tillægget fastsatte vilkår var tilstrækkeligt sikret, at virksomheden havde truffet nødvendige foranstaltninger til at forebygge og begrænse forurening ved anvendelse af BAT, og at den ansøgte udvidelse af deponeringsenhederne kunne gennemføres uden at påføre omgivelserne forurening, som var uforenelig med hensynet til omgivelsernes sårbarhed og kvalitet, jf. godkendelsesbekendtgørelsens § 19, stk. 1, nr. 1 og 2. Nævnet lagde vægt på, at der med det ansøgte ikke blev ændret på det allerede etablerede membransystem, og at dette som følge af membranens tykkelse på 6-10 m og materiale bestående af ler ikke kunne forventes at blive beskadiget af det øgede jordtryk. Nævnet lagde endvidere vægt på, at der ikke blev ændret på eksisterende drænrør, og at beregninger viste, at der ikke kunne forventes brud eller buckling-effekt på de nedlagte drænrør ved en forøgelse af fyldhøjden til kote +11 m.

Nævnet henviste til det meddelte vilkår B1, som sikrede, at eksisterende perkolatbrønde skulle føres op i takt med opfyldningen, så virksomheden fortsat kunne monitorere perkolatmængden på ejendommen, samt vilkår B5, som sikrede løbende kontrol af perkolatdrænenes effektivitet.

Endelig bemærkede nævnet, at der ikke blev udledt spildevand til Køge Bugt, idet virksomhedens spildevand blev afledt via kloakledning til det kommunale spildevandsrenseanlæg. Nævnet stadfæstede herefter Miljøstyrelsens afgørelse.

Kommentar: Afgørelsen giver anledning til to principielle bemærkninger. Den ene vedrører miljøgodkendelsen, som efter dansk lovgivning ikke omfatter miljøpåvirkninger af spildevand, der udledes til offentligt spildevandsanlæg, da dette i stedet reguleres ved tilladelser efter miljøbeskyttelseslovens § 28, stk. 3. Dette er grundlaget for klagenævnets afvisning af denne indsigelse. Hertil kan bemærkes, at det udtrykkeligt fremgår af art. 15 i IE-direktivet (2010/75), at når ”forurenende stoffer udledes i vand via et rensningsanlæg, kan emissionsgrænseværdierne for det pågældende anlæg fastsættes under hensyntagen til effekten af vandbehandlingsanlægget uden for anlægget, forudsat at dette ikke fører til højere miljøforurening, at der garanteres et tilsvarende beskyttelsesniveau for miljøet som helhed, og at driftslederen i samråd med driftslederen af spildevandsrensningsanlægget sikrer, at de indirekte udledninger ikke bringer overholdelsen af bestemmelserne i godkendelsen af spildevandsrensningsanlægget i fare”. Efter IE-direktivet skal en miljøgodkendelse ved udledning til offentligt spildevandsanlæg foretage en prøve af, om udledningen fra IE-virksomheden påvirker spildevandsanlægget, men dette er der set bort fra i den danske gennemførelse, hvilket er svært at forene med direktivets art. 15. Den anden bemærkning vedrører klagenævnets tidligere screeningsafgørelse af 24. juni 2020 (j.nr. 18/08621) om, at projektet ikke var VVM-pligtigt. Klagenævnet lagde i den seneste afgørelse om stadfæstelse af tillægget til grund, at affaldsanlægget er omfattet af godkendelsesbekendtgørelsens bilag 1, listepunkt 5.4 (Deponeringsanlæg, som defineret i direktiv 1999/31 om deponering af affald, art. 2(g), som modtager over 10 tons affald om dagen eller har en samlet kapacitet på over 25.000 tons, undtagen deponeringsanlæg til inert affald). Dette kan sammenholdes med nævnets afgørelse vedr. VVM-screeningen, hvor nævnet lagde til grund, at anlægget ikke var omfattet af miljøvurderingslovens bilag 1 og kravet om obligatorisk miljøvurdering med henvisning til, ”at det alene omfatter deponering af blandet affald, og at projektet ikke omfatter bortskaffelse af farligt affald ved forbrænding, kemisk behandling eller deponering i jorden [...] og at projektet heller ikke [er] omfattet af bilagets punkt 10, idet projektet ikke omfatter forbrænding eller kemisk behandling af affaldet, men alene en forhøjelse i terrænet over enheder med blandet affald”. Hertil kan kort anføres, at både VVM-direktivet og miljøvurderingslovens afgrænsning af, hvilke affaldsbehandlingsanlæg der er omfattet af obligatorisk miljøvurdering, omfatter deponering af affald på eller i jorden. På denne baggrund var det formentlig forkert, at nævnet i 2020 konkluderede, at tillægget til miljøgodkendelsen kunne meddeles uden forudgående miljøvurdering og miljøgodkendelse, der trådte i stedet for VVM-tilladelse efter miljøvurderingslovens § 25.

Stadfæstelse af tillæg til miljøgodkendelse til udvidelse af deponeringsanlæg til blandet affald i Hvidovre Kommune

Sag: 23/07767

Dato: 16. maj 2024

Miljø- og Fødevareklagenævnet har truffet afgørelse efter miljøbeskyttelseslovens § 33, jf. § 91, stk. 1.[1]

Miljø- og Fødevareklagenævnet stadfæster Miljøstyrelsens afgørelse af 25. juli 2018 om tillæg til miljøgodkendelse til udvidelse af deponeringsanlæg til blandet affald på [Adresse 1], 2650 Hvidovre.

Det indbetalte klagegebyr tilbagebetales ikke.

Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse er endelig og kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. § 17, stk. 1, i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet[2] og gebyrbekendtgørelsens § 2, stk. 6.^[3] Eventuel retssag til prøvelse af afgørelsen skal være anlagt inden 6 måneder, jf. miljøbeskyttelseslovens § 101.

Afgørelsen er truffet af formanden på nævnets vegne, jf. § 8 i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

1. Klagen til Miljø- og Fødevareklagenævnet

Afgørelsen er den 21. august 2018 påklaget til Miljø- og Fødevareklagenævnet af Danmarks Naturfredningsforening. Klagen er den 19. juni 2020 videresendt fra Miljøstyrelsen til nævnet.

Klager har anført, at vilkår om pejlinger af perkolatstanden fastsat i virksomhedens miljøgodkendelse og det meddelte tillæg hertil ikke i tilstrækkelig grad sikrer mod en eventuel risiko for udsivning til Køge Bugt af f.eks. miljøfarlige stoffer fra deponiet. Ifølge klager er det således ikke defineret, hvilke kriterier, der skal være opfyldt, for at det kan vurderes, at drænene fungerer effektivt, ligesom der ikke er stillet krav til intervallet af disse vurderinger. Klager understreger i den forbindelse, at Køge Bugt er målsat til god økologisk tilstand, men at vandområdet er påvirket af bl.a. klapping, udledning af spildevand fra husholdninger og industri, landbrugsdrift i oplandet, samt jord- og luftforureninger. Tilførslen af bl.a. miljøfarlige stoffer er ifølge klager medvirkende til, at målsætningen om god økologisk tilstand ikke kan opnås, hvilket understreger vigtigheden af kontrollen med miljøgodkendelser af virksomheder, der udleder spildevand – direkte eller indirekte – til Køge Bugt.

Klager har desuden anført, at det fastsatte analyseprogram ikke omfatter alle relevante miljøfarlige stoffer, der potentielt udledes til Køge Bugt med regn- og drænvand fra deponeringsanlægget. Det kan dermed ifølge klager ikke vurderes, om der med udledningen vil ske en forringelse af tilstanden eller om udledningen vil forhindre målopfyldelse. Det er klagers opfattelse, at der som minimum skal indlægges stikprøver og en tydelig handlingsplan samt opfølgning på denne, hvis kriterierne ikke kan overholdes.

Endvidere har klager anført, at det ved vilkår i miljøgodkendelsen skal sikres, at udledningen fra deponeringsanlægget til rensningsanlæg ikke medfører, at rensningsanlægget ikke kan overholde kravværdier for relevante forurenende stoffer ved udledning til Køge Bugt, samt at udledningen fra rensningsanlægget ikke forringer tilstanden i Køge Bugt eller forhindrer opfyldelse af målsætningen om god økologisk tilstand. Klager påpeger i den forbindelse, at det af miljøgodkendelsen fremgår, at virksomheden i en lang årrække ikke har været i stand til at overholde kravværdierne for ammonium, ligesom der har overskridelser på metaller. Miljøgodkendelsen bør i øvrigt efter klagers opfattelse tage højde for de mulige kumulative effekter, der kan påvirke recipienten.

Klager har herudover påklaget Miljøstyrelsens afgørelse af 24. juli 2018 om, at yderligere deponering af blandet affald på deponeringsanlægget ikke er omfattet af krav om miljøvurdering og § 25-tilladelse. Miljø- og Fødevarerklagenævnet har behandlet denne klagesag særskilt, og har den 24. juni 2020 truffet afgørelse om ikke medhold i klagen.[4]

2. Sagens oplysninger

2.1 Virksomhedens miljøgodkendelse af 14. juni 2006

Om deponeringsanlæggets indretning fremgår det af virksomhedens miljøgodkendelse af 14. juni 2006, at deponeringsanlæggets bund består af tørlagt havbund bestående af 6-10 m ler, som stedvist er forstærket og bearbejdet til en homogen overflade uden sprækker. Bunden er etableret ca. 2 m under vandspejlet i Køge Bugt, som ligger i kote 0. Der er således under hele deponiet en geologisk barriere bestående af ler og et opadrettet vandtryk, hvorfor der ikke er etableret en bundmembran af kunststof.

For så vidt angår håndtering af perkolat og spildevand fremgår det af miljøgodkendelsen, at der på ejendommen er udlagt drænrør med en indre diameter på 10 cm. Drænrørene er nedgravet i 30 cm dybe grøfter i lerbunden på ejendommen, og ovenpå lerbunden er der udlagt et drænlag på 30 cm, hvormed den samlede tykkelse af drængrus oven på drænrørene er på knap 50 cm. Det fremgår endvidere, at virksomhedens spildevand, herunder perkolat og andet forurenede overfladevand, samles og afledes via kloakledning til det kommunale spildevandsrens anlæg i henhold til særskilt tilslutningstilladelse meddelt af Hvidovre Kommune.

2.2 Den påklagede afgørelse

Miljøstyrelsen har den 25. juli 2018 med hjemmel i miljøbeskyttelseslovens § 33 meddelt tillæg til miljøgodkendelse af 14. juni 2006 til udvidelse af deponeringsanlægget til blandet affald på [Adresse 1], 2650 Hvidovre.

Det fremgår af tillægget, at der er meddelt godkendelse til fortsat deponering af blandet affald samt asbest- og PCB-holdigt affald oven på de eksisterende åbne deponeringsenheder 1A, 1E, 2A og 2E. Videre fremgår det, at fyldhøjden øges med op til 5,8 m, således at oversiden af slutfærdningen for deponeringsenhederne løftes fra et nuværende niveau i kote +5,2 m til en maksimal kote på +11 m. Det er ikke hele deponeringsanlæggets areal, der ønskes forøget, idet der friholdes to større områder, hvorpå der er deponeret shredderaffald. Arealet øst for kanalen på ejendommen friholdes også for yderligere opfyldning. Med det meddelte tillæg øges anlæggets kapacitet fra 1,52 mio. m³ blandt affald til 2,02 mio. m³ blandet affald. Anlæggets samlede

kapacitet vil herefter være på 2,5 mio. m³ affald, hvoraf 0,45 mio. m³ består af allerede deponeret shredderaffald.

Om deponeringsanlæggets indretning fremgår det af tillægget, at deponeringsenhederne er klassificeret som værende kystnære enheder for blandet affald, herunder også asbest- og PCB-holdigt affald. Enhederne er etableret i overensstemmelse med deponeringsbekendtgørelsens regler, herunder indrettet med membran samt dræn til afledning af perkolat til rensningsanlæg.

Det fremgår af ansøgningen til tillægget, at der ikke vil blive ændret på membransystemet i de enheder, som er berørt af den ansøgte udvidelse. Membransystemet består af et lerlag på mere end 2 m, og der er et indadrettet grundvandstryk på deponeringsenhederne. Derudover fremgår det af tillægget, at jordlagene under deponeringsanlægget består af glaciale aflejringer af moræneler, sand og grus. Miljøstyrelsen har i afgørelsen vurderet, at jordlagene har gode styrke- og sætningsmæssige egenskaber, og at der ikke vil være betydelige total- eller differenssætninger fra den forventede merbelastning af deponeringsenhederne over membran og dræne på ejendommen. Derudover har styrelsen vurderet, at der ikke er risiko for bæreevnesvigt eller jordskred grundet den øgede belastning.

Af tillægget og ansøgningsmaterialet fremgår det endvidere, at der ikke vil ske ændringer i perkolathåndteringen fra de berørte deponeringsenheder, udover at en række brønde skal forhøjes for at sikre adgangen til disse. Perkolatet vil således fortsat blive samlet op igennem det eksisterende perkolatopsamlingssystem, og skal stadig pumpes op og afledes til offentligt rensningsanlæg. Drænrørene under enhederne 1A og dele af 2E er af typen Raudril DN100 PVC og beregninger udført for disse rør viser, at rørene vil kunne modstå den forøgede belastning af vægten af affald op til kote +11 og med et maksimum på 14 m. I de resterende enheder er drænrørene af typen PEH pN4/6 Ø 110 mm, og beregninger viser ligeledes, at det kan forventes, at en forøgelse af fyldhøjden til kote +11 m ikke vil medføre brud eller buckling-effekt i disse rør, idet rørene efter beregningerne overholder kravene til deformation og buckling med jorddækning på op til 14,5 m.

Tillægget indeholder bl.a. følgende vilkår om indretning og drift:

”B1 Opfyldning skal følge lokalplan 516’s arealafgrænsning. Der må kun deponeres blandet affald til et niveau svarende til kote +10 meter DVR på

deponeringsenhederne 1A, 1E, 2A, og 2E. Den sidste meter opfyldt fra kote +10 meter til kote +11 meter skal ske med afdækningsjord og ikke med affald.

Kortet herunder viser, hvor der gives godkendelse til opfyldning med blandet affald til kote +10 meter med hældning fladere end 1 lodret på 4 vandret.

Figur 1. Ny udformning af enheder for blandet affald

Når deponeringen af affald når den maksimale deponeringshøjde i kote +10 meter i en deponeringsenhed som helhed, skal enheden slutaafdækkes og nedlukkes. Slutaafdækningen etableres med 1,0 m jord efter de regler, der er angivet i gældende deponeringsbekendtgørelse.

Eksisterende perkolatbrønde skal føres med op i takt med opfyldningen.

[...]

B5 [Virksomhed 1] skal med udgangspunkt i pejlinger af perkolatstanden – jf. vilkår 53 – vurdere hvorvidt drænrørene fungerer effektivt. Såfremt pejlingerne måtte indikere en reduceret effektivitet, skal der foretages rensugning af rørene i den pågældende enhed. Hvis der efter en rensugning fortsat er reduceret dræneffekt i rørene, skal der foretages TV-inspektion heraf, og der skal snarest muligt herefter fremsendes en redegørelse til tilsynsmyndigheden med angivelse af en vurdering af årsagen, samt en plan for udbedring.”

2.3 Miljøstyrelsens bemærkninger til klagen

Miljøstyrelsen har den 5. oktober 2023 til klagen bemærket, at virksomhedens perkolatdræn er beliggende i bunden af deponiet i kote -2,5 m (DNN), og at vandstanden i Køge Bugt fluktuerer omkring kote 0 med et minimum på -0,8 m til et maksimum på +1,5 m. Der er installeret alarm i samtlige af virksomhedens brønde med henblik på at forhindre opstuvning, og pumper kører hele døgnet. I tilfælde af pumpestop vil et backupsystem tage over. Vandstanden i deponiets tre monitoringsboringer i grundvandet, som ligger umiddelbart uden for virksomhedens nordlige kant, fluktuerer omkring kote 0 med et minimum på -1,0 og et maksimum på +0,5 m. Den indadrettede trykgradient betyder, at der aldrig kan sive vand ud af siden eller bunden af deponiet. Således skal gradienten ses som en ekstra sikkerhed, da deponeringsanlægget også er indrettet med tæt bund og sider. Anlæggets dræn består af rør, som opsamler perkolat, hvorefter det pumpes op og ledes til det kommunale spildevandsrensningsanlæg. Der er

dermed ingen direkte udledning af hverken regn- eller overfladevand til Køge Bugt.

Miljøstyrelsen har herudover i øvrigt oplyst, at der er meddelt en fornyet tilslutningstilladelse til virksomheden, og at denne tilladelse fastsætter en række nye krav til analyse for miljøfarlige stoffer herunder phenoler, formaldehyd, petachlorphenol, flour, PCB, tungmetaller, PAH, pesticider samt PFAS. Hertil kommer, at der i foråret 2023 er startet et forsøgsprojekt med iltning af deponiets perkolat, idet det især var ammonium fra deponeret dagsrenovation, som tidligere har givet problemer i forhold til den kommunale tilslutningstilladelse. Desuden er virksomheden i gang med at etablere et forrensingsanlæg for PFAS, en række metaller samt organiske stoffer.

3. Miljø- og Fødevareklagenævnets bemærkninger og afgørelse

3.1 Miljø- og Fødevareklagenævnets prøvelse

Det fremgår af § 11, stk. 1, i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet, at nævnet kan begrænse sin prøvelse af en afgørelse til de forhold, der er klaget over.

Miljø- og Fødevareklagenævnet har i denne klagesag alene fundet anledning til at behandle spørgsmålet om, hvorvidt virksomhedens indretning med den godkendte udvidelse og vilkårene hertil er i overensstemmelse med reglerne i godkendelsesbekendtgørelsen og deponeringsbekendtgørelsen (afsnit 3.2).

Efter Miljø- og Fødevareklagenævnets vurdering er der ikke med klagen i øvrigt fremkommet forhold, der kan føre til ændringer af Miljøstyrelsens afgørelse. Nævnet bemærker i den forbindelse, at nævnet kun kan tage stilling til forhold, der er omfattet af den påklagede afgørelse. Nævnet kan derfor ikke behandle de klagepunkter, der vedrører forhold, der er særskilt reguleret af virksomhedens tilslutningstilladelse eller det kommunale rensningsanlægs efterfølgende udledningstilladelse.

3.2 Miljø- og Fødevareklagenævnets bemærkninger

Den i sagen omhandlede virksomhed er omfattet af bestemmelserne om godkendelse af forurenende virksomhed i miljøbeskyttelseslovens kapitel 5, idet

virksomhedstypen er optaget på bilag 1 til godkendelsesbekendtgørelsen under listepunkt 5.4.[5]

Anlægget er desuden omfattet af deponeringsbekendtgørelsen,[6] der bl.a. fastlægger en række drifts- og kontrolvilkår til deponeringsanlæg, som skal overholdes.

Den påklagede afgørelse om tillæg til miljøgodkendelse er meddelt med hjemmel i miljøbeskyttelseslovens § 33, samt den dagældende godkendelsesbekendtgørelse[7] og dagældende deponeringsbekendtgørelse.[8]

Det følger af § 65, stk. 4, i den nugældende godkendelsesbekendtgørelse, at verserende klagesager om godkendelse, som er indbragt for Miljø- og Fødevarerklagenævnet den 1. januar 2016 eller senere, færdigbehandles efter reglerne i denne bekendtgørelse. Idet klagen er indgivet den 21. august 2018, er henvisninger til godkendelsesbekendtgørelsen i det følgende en henvisning til den nugældende bekendtgørelse.

Det følger af § 37, stk. 2, i den nugældende deponeringsbekendtgørelse, at verserende klagesager om afgørelser, som er truffet før denne bekendtgørelses ikrafttræden, færdigbehandles efter reglerne i denne bekendtgørelse. Henvisninger til deponeringsbekendtgørelsen i det følgende er derfor en henvisning til den nugældende bekendtgørelse.

Det følger af godkendelsesbekendtgørelsens § 19, stk. 1, nr. 1 og nr. 2, at godkendelsesmyndigheden ikke må meddele godkendelse, medmindre den vurderer, at virksomheden har truffet de nødvendige foranstaltninger til at forebygge og begrænse forurening ved anvendelse af BAT (bedst tilgængelige teknik), ligesom virksomheden i øvrigt skal kunne drives på stedet uden at påføre omgivelserne forurening, som er uforenelig med hensynet til omgivelsernes sårbarhed og kvalitet, jf. miljøbeskyttelseslovens kapitel 1.

Det følger af godkendelsesbekendtgørelsens § 21, at en godkendelse skal indeholde en vurdering af det ansøgte projekt, vilkår for virksomhedens etablering og drift samt en begrundelse for afgørelsen.

Det følger af deponeringsbekendtgørelsens § 5, stk. 1, nr. 1, at godkendelsesmyndigheden kan meddele godkendelse, hvis den finder det godtgjort, at deponeringsanlægget opfylder alle relevante krav i bekendtgørelsen, herunder de vilkår og betingelser, som skal fastsættes i medfør af bekendtgørelsens bilag 2.

Om membransystem og perkolatopsamling fremgår bl.a. følgende af punkt 3 i bilag 2 til deponeringsbekendtgørelsen:

”Ved godkendelse af et deponeringsanlæg skal der stilles vilkår om, at der etableres et membransystem bestående af en geologisk barriere, en bundmembran samt et perkolatopsamlingssystem, jf. dog punkt 3.4.1.3 om krav til deponeringsanlæg med indadrettet grundvandstryk.

Dimensioneringen af membran- og perkolatopsamlingssystemer skal tage udgangspunkt i, at mere end 99 % af den dannede perkolatmængde skal kunne opsamles og afledes fra membranoverfladen.

3.1 Geologisk barriere (sekundære membran)

Dimensionering af den geologiske barriere - eller den sekundære membran - skal indgå i dimensioneringen af deponeringsanlæggets samlede membransystem, jf. DS/INF 466 (membraner til deponeringsanlæg).

Betingelserne for en geologisk barriere er opfyldt, når de geologiske og hydrogeologiske forhold under og omkring deponeringsanlægget har tilstrækkelig tilbageholdelsesevne til at afværge en potentiel risiko for forurening af grundvandet eller et overfladevandområde (marint eller fersk) således, at der hverken på kort eller lang sigt vil ske overskridelse af kvalitetskrav til grundvand eller marint eller fersk overfladevand i umiddelbar nærhed af deponeringsanlægget.

Deponeringsanlæggets bund og sider skal bestå af et minerallag, der opfylder kravene til permeabilitet og lagtykkelse, således at den kombinerede effekt heraf til beskyttelse af jord, grundvand samt marine eller ferske overfladevandområder mindst svarer til effekten af de i tabel 2.1 anførte krav.

Tabel 2.1: Krav til den geologiske barrieres permeabilitet og lagtykkelse

	Inert affald	Mineralsk affald	Blandet affald	Farligt affald
Permeabilitets- koefficient	$K \leq 1,0 \cdot 10^{-7}$ m/s	$K \leq 1,0 \cdot 10^{-9}$ m/s	$K \leq 1,0 \cdot 10^{-9}$ m/s	$K \leq 1,0 \cdot 10^{-9}$ m/s
Lagtykkelse, minimum (in- situ lerlag)	2,0 m	2,0 m	2,0 m	5,0 m

I DS/INF 466 er angivet metoder til beregningsmæssigt at vurdere udsivningen gennem en geologisk barriere af lermaterialer for forskellige kombinationer af permeabilitet og lagtykkelse.

Hvis den geologiske barriere ikke i sig selv opfylder ovennævnte betingelser, kan den udbygges kunstigt og forstærkes på anden måde således, at der opnås en tilsvarende beskyttelse – dvs. at den kombinerede effekt af permeabilitet og lagtykkelse skal resultere i mindst samme begrænsning af udsivningen fra deponeringsanlægget, som kravene angivet i tabel 2.1.

En kunstigt etableret geologisk barriere skal bestå af et homogent, lavpermeabelt materiale med en tykkelse på minimum 0,5 meter.

Hvis der kunstigt etableres en geologisk barriere, skal det sikres, at de underliggende lag er tilstrækkelige stabile til at hindre, at eventuelle sætninger forvolder skade på den geologiske barriere.

3.2 Bund- og sidemembran (primære membran)

Over den geologiske barriere skal etableres en bund- og sidemembran i form af en kunstig forseglingsmembran. Bund- og sidemembranen skal kunne modstå de fysiske, kemiske og biologiske påvirkninger, som den bliver udsat for under etablering og drift af deponeringsanlægget. Membranens langtidsholdbarhed skal dokumenteres ved simulering ved laboratorieforsøg eller ved fremlæggelse af erfaringsmateriale.

Dimensioneringen af bund- og sidemembranen - eller den primære membran - skal indgå i dimensioneringen af deponeringsanlæggets samlede membransystem, jf. DS INF/466 (membraner til deponeringsanlæg).

3.3 Perkolatopsamling

Over bund- og sidemembranen skal der udlægges et minimum 0,5 meter tykt dræn- og beskyttelseslag, som har til formål at sikre, at det dannede perkolat hurtigt bliver ledt bort fra membranoverfladen til drænsystemet og som samtidigt beskytter bund- og sidemembranen.

Materialer, som anvendes i et drænsystem, skal være bestandig over for det gennemsvivende perkolat, og det samlede drænsystem skal kunne modstå de fysiske påvirkninger, som det bliver udsat for under etablering og drift af deponeringsanlægget.

Dimensionering af drænsystemet til perkolatopsamling skal følge retningslinjerne i DS INF/466 (membraner til deponeringsanlæg)."

Følgende fremgår af punkt 3.4.1.3 i bilag 2 i forhold til deponeringsanlæg med indadrettet grundvandstryk:

"Hvor de naturlige geologiske og hydrogeologiske forhold muliggør opretholdelsen af et varigt, indadrettet grundvandstryk på et deponeringsanlægs eller en deponeringsenheds membransystem, kan dette, i kombination med naturlige eller kunstigt etablerede lerlag, give tilstrækkelig tilbageholdelsesevne til at afværge en potentiel risiko for forurening af grundvand eller overfladevandområder.

Er der således etableret et varigt, indadrettet grundvandstryk på et deponeringsanlægs membransystem, skal der ikke stilles krav om etablering af en forsegling med bundmembran."

Om monitorering af perkolat fremgår følgende af punkt 4 og 4.1 i bilag 2:

"I godkendelsen skal der fastsættes vilkår om, at perkolatprøver skal udtages fra deponeringsanlæggets samlebrønde. Såfremt deponeringsanlægget er opdelt i flere deponeringsenheder, skal der udtages prøver fra samlebrønde på den enkelte deponeringsenhed.

Den samlede perkolatmængde fra deponeringsanlægget - så vidt muligt fordelt på de enkelte deponeringsenheder - skal måles og registreres ugentligt. Hvis

perkolatmængden fra én deponeringsenhed vurderes at være for lille til, at det er praktisk muligt at foretage kontinuerlig måling af perkolatmængden, kan godkendelsesmyndigheden fastsætte vilkår om, at perkolat fra to eller eventuelt flere deponeringsenheder i samme affaldsklasse kan ledes sammen, før der foretages måling af den samlede perkolatmængde fra deponeringsenhederne.

Godkendelsesmyndigheden kan for kystnære anlæg stille krav om, at andre end de i tabel 2.3 nævnte stoffer skal indgå i perkolatmonitoringen, hvis de pågældende stoffer er eller forventes at være til stede i perkolatet eller hvis det aktuelle overfladevandområde samt kvalitetskrav til vandområdet stiller andre krav til perkolatmonitoringen. I sidstnævnte tilfælde opstiller godkendelsesmyndigheden et sæt monitoringskrav, der skal erstatte eller supplere de i tabel 2.3 nævnte stoffer.

I godkendelsen skal der fastsættes vilkår om to analyseprogrammer: et rutineprogram og et udvidet program. I driftperioden skal analysefrekvensen årligt være minimum 3 gange for rutineprogrammet og 1 gang for det udvidede program. I efterbehandlingsperioden skal analysefrekvensen for en 2-årig periode være minimum 3 gange for rutineprogrammet og 1 gang for det udvidede program.

Tilsynsmyndigheden skal regelmæssigt foretage en vurdering af behovet for justering af de opstillede analyseprogrammer på baggrund af de foreliggende analyseresultater hver gang, der foreligger resultater fra det udvidede analyseprogram.

4.1 Deponeringsanlæg med indadrettet grundvandstryk

Ved deponeringsanlæg, der er godkendt etableret med et varigt, indadrettet grundvandstryk, skal overfladeniveauet for perkolatstanden over bunden af deponeringsanlægget pejles minimum 4 gange årligt samtidigt med pejling af grundvandsstanden, jf. punkt 6, med henblik på at kontrollere, at grundvandstrykket til stadighed er indadrettet."

Miljø- og Fødevarerklagenævnet bemærker indledningsvist, at deponeringsanlægget er miljøgodkendt den 14. juni 2006, og at den påklagede afgørelse af 25. juli 2018 er et tillæg til førnævnte miljøgodkendelse. Nævnets behandling er derfor afgrænset til alene at påse den ansøgte udvidelse af anlægget samt de nye vilkår til deponeringsanlægget, som er fastsat i den sammenhæng.

Miljø- og Fødevareklagenævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte Miljøstyrelsens vurdering af, at det med de i tillægget fastsatte vilkår tilstrækkeligt er sikret, at virksomheden har truffet de nødvendige foranstaltninger til at forebygge og begrænse forurening ved anvendelse af BAT, og at den ansøgte udvidelse af deponeringsenhederne kan gennemføres uden at påføre omgivelserne forurening, som er uforenelig med hensynet til omgivelsernes sårbarhed og kvalitet, jf. godkendelsesbekendtgørelsens § 19, stk. 1, nr. 1 og nr. 2.

Miljø- og Fødevareklagenævnet har ved vurderingen lagt vægt på, at der med den ansøgte udvidelse ikke ændres på det allerede etablerede membransystem på anlægget, og at dette, som følge af membranens tykkelse på 6-10 m og materiale bestående af ler, ikke kan forventes at blive beskadiget af det øgede jordtryk. Eksisterende krav og vilkår til indretning, inspektion og vedligeholdelse af membransystemet ændres ikke med den påklagede afgørelse.

Miljø- og Fødevareklagenævnet har tillige lagt vægt på, at der ikke ændres på de eksisterende drænrør, og at beregninger viser, at der ikke kan forventes brud eller buckling-effekt på de nedlagte drænrør ved en forøgelse af fyldhøjden til kote +11 m. Hertil kommer, at det meddelte vilkår B1 sikrer, at de eksisterende perkolatbrønde føres op i takt med opfyldningen, således at virksomheden fortsat kan foretage monitoring af perkolatmængden på ejendommen, samt at vilkår B5 sikrer en løbende kontrol af perkolatdrænenes effektivitet. Nævnet bemærker i den forbindelse, at interval og metode for denne monitoring er fastsat i virksomhedens eksisterende – og fortsat gældende – miljøgodkendelse af 14. juni 2006, der – foruden det ovenstående – ikke ændres af den påklagede afgørelse.

Miljø- og Fødevareklagenævnet bemærker i øvrigt, at der fra deponeringsanlægget ikke udledes spildevand – hverken direkte eller indirekte – til Køge Bugt, idet virksomhedens spildevand afledes via kloakledning til det kommunale spildevandsrens anlæg.

3.3 Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse

Miljø- og Fødevareklagenævnet stadfæster Miljøstyrelsens afgørelse af 25. juli 2018 om tillæg til miljøgodkendelse til udvidelse af deponeringsanlæg til blandet affald på [Adresse 1], 2650 Hvidovre.

[1] Lovbekendtgørelse nr. 48 af 12. januar 2024 om miljøbeskyttelse.

[2] Lov nr. 1715 af 27. december 2016 om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

[3] Bekendtgørelse nr. 132 af 30. januar 2017 om gebyr for indbringelse af klager for Miljø- og Fødevareklagenævnet mv.

[4] Sagsnr. 18/08621.

[5] Bekendtgørelse nr. 1083 af 9. august 2023 om godkendelse af listevirksomhed, bilag 1, listepunkt 5.4: Deponeringsanlæg, som defineret i artikel 2, litra g) i Rådets direktiv 1999/31/EF om deponering af affald 2), som modtager over 10 tons affald om dagen eller har en samlet kapacitet på over 25.000 tons, undtagen deponeringsanlæg til inert affald. (s).

[6] Bekendtgørelse nr. 1253 af 21. november 2019 om deponeringsanlæg.

[7] Bekendtgørelse nr. 1458 af 12. december 2017 om godkendelse af listevirksomhed.

[8] Bekendtgørelse nr. 1049 af 28. august 2013 om deponeringsanlæg.

Lovområder:

Miljøbeskyttelsesloven